

Protagonistes de la innovació educativa. Josep M. Esteve. Institut-Escola Jacint Verdaguer

Jo sempre he sigut una persona amb moltes ganes de canviar les coses. Una persona molt innovadora. És a dir, mai he estat dins una zona de confort, perquè no hi estic bé dins la meua zona de confort. I sempre he cregut que, igual que en la medicina qualsevol petit descobriment millora la vida i la salut de les persones, en educació també ha de ser el mateix.

Un dels principals objectius que penso que ha de tenir l'educació és la felicitat. Només podem ser feliços i lliures si podem triar a la vida allò que volem ser. I per poder triar a la vida, has d'estar molt ben preparat, no només acadèmicament sinó en emocions, en competències i en instruments.

Jo definiria el centre com un centre en constant transformació. Un centre que prepara els alumnes per al seu futur, per a allà on passaran la resta de la seva vida.

Les transformacions que hem dut a terme han estat, en primer lloc, convèncer el docent que el seu rol no és tant de transmissor sinó d'acompanyant. Aquesta és una de les transformacions més complexes que hi ha.

Repassem una mica els punts forts que volem que els pares vegin.

Els centres públics tenen el handicap que no poden triar els seus docents. Tu pots tenir un projecte de direcció, però si els docents no el volen seguir no hi ha mecanismes d'autocontrol, sinó que has d'utilitzar el convenciment, l'acompanyament, estar al seu costat. I això és una tasca dura, lenta, esgotadora i que, de vegades, et treu de polleguera.

Aquest rol del docent no es podia fer sense transformacions paral·leles. L'aula s'havia de transformar i l'escola s'havia de transformar. Si volíem que els alumnes llegissin, havíem de tenir entorns de lectura còmodes, igual que a casa, asseguts al sofà, relaxats, estirats. Si havíem de treballar en equip, els entorns i les taules havien d'estar per grups, no de manera individual com estan tradicionalment. Aquestes transformacions han costat esforços, diners, molta imaginació i encara hi estem treballant.

Ja veieu que està desmuntat i aquí hi ha les peces que falten. Hi ha algun grup que haurà d'acabar de muntar-ho.

Jo dono el taller de robòtica als alumnes de cinquè i sisè. Hauran de construir un vehicle que haurà de fer un recorregut de manera autòmata. Jo el que faig a les meves classes és provocar l'error, perquè ells em faran preguntes. Si els hi explico i no s'equivoquen, ells no recordaran tots els processos que han de fer.

A veure... Molt bé. Ei, què ha passat aquí? Mirem bé el muntatge. Com és que se'ns desvia quan arrenca? Què passa amb aquest cable?

Que està tocant la roda.

Està tocant la roda i la frena quan arrenca, i llavors es desvia.

Jo em sento bé quan puc seure amb aquells dos alumnes i els puc respondre els dubtes mentre els altres estan fent una altra cosa, se n'estan sortint i encara no han tingut el problema.

De moment, programem la distància. És a dir, que vagi endavant fins que arribi a 50 cm. A veure com us ho feu, d'acord?

Nosaltres hem demostrat que és possible canviar les coses. Per què hem demostrat que és possible? Perquè hem fet tot el procés: detectar que les coses no es feien bé, formar-nos, assessorar-nos i fer-ho. I quan ho comences a fer, al principi, no t'acaba de funcionar bé, però mentre ho fas, ho vas millorant. De tal manera que les coses es milloren fent.